

DAYANIŞMA VE DİRENİŞİMİZİ KUTLUYORUM!

Neruda'nın "Fransa Kalesi, arkadaşım" dediği şair, direnişçi ve barış savaşçısı Paul Eluard "Beni çoşturan bir sözcük var; duyduğum zaman şiddetli bir titreme, büyük bir umut veren, yıkım ve ölüm güçlerini bozguna uğratan umudu iliklerime kadar hissettiğim bir sözcük: DAYANIŞMA.

Eczacılar 15-16 Ocak 2002'de **YAŞAMAK ve YAŞATMAK** için KAPALI idi. Dayanışma eylemliliklerinde aslında tam olarak "Varolmak birlikte olmak"ı ortaya koydular. İnsan yaşamının birlikteliğe zorunlu oluşu en güzel ve özgül biçimde dayanışmada kendini açığa vurur. Tüm yurttaki eczacıların hep birlikte dayanışma duygusunu yaşamaları, eksiksiz kendi gelecekleri ve meslekleri için eczanelerini kapamaları, kayıp edilmiş haklarını geri almanın kendi ellerinde olduğunu gösterdi.

Aristoteles insanın yalnızlığına ve dayanışmasına şöyle vurgu yapar: Yalnızım, çünkü ne olursa olsun kendimim. Dayanışmayım, çünkü kendime yetmiyorum, en azından kendime yetmediğim duygusu içindeyim. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, değerler düzeni bize gerçek anlamda insan olmanın bencillikten özgüçliliğe doğru ilerleme duyarlılığında olduğunu gösterir.

Dayanışma gönüllü bağımlılıktır ve gerçek dayanışma çıkarla değil sorumlulukla ilgilidir. Dayanışma karşılıklı anlaşmadır, ahlaki yükümlenmeyi zorunlu kılar ve topluluk ya da toplum adına kişisel ögeyi dışarı atar. Bu bizi en geniş anlamda evrensel sorumluluğa bağlar. Ben ancak sevdiğilerimin haklarını savunurum, başkaları beni ilgilendirmez diyemeyiz. 'Hepimiz aynı teknede kürek çekiyoruz'. Bu durumda birimizin sorunu hepimizi ilgilendirecektir. Kürekçilerin en sevimsizi bile bizdendir. Dayanışma böylece yarar sağlar, ama özünde ya da çıkış noktasında yararlı değildir. Dayanışma bilinci her durumda sorumluluk duygusunu gerektirir, bunu yaparken yapılan yarışma ya da rekabet fikrini geriye iter.

Toplumsal yaşama zorunlu olan insan için dayanışma kaçınılmaz bir koşuldur. Gerçek dayanışmada

özveri vardır, biri ya da birileri için bir şeyler yapma istemi vardır. Toplumsal yaşam şu kesin doğrunun üzerine kurulmuştur: birbirimizi seversek de sevmesek de birlikte olmak zorundayız. Dayanışma insanlar arasında gönüllü bağlılıksa, böylesi bir gönüllülük katlanmayı da gerekli kılacaktır.

15-16 Ocak 2002'de eczacılar birbirleri ile dayanışarak tüm zorluklara katlanmasını öğrendiler. Toplum eczacısının yaşam kavgasını, mücadelesini takdirle karşıladı. Haklı direnişinde her zaman kendisi ile birlikte olan eczacısının yanında yer aldı.

En büyük ve en güzel dayanışma bütün bir insanlıkla dayanışmadır. Toplumsal yaşam bizi bir ya da iki kişiye değil, bütün insanlığa bağlar. Eczacı uğraştığı alan ve yaptığı iş nedeniyle evrenselliği yakalamış bir mesleğin uygulayıcısıdır. Gösterdiği dayanışma ve yaptığı eylem kamuoyunca dikkatle izlenir. Önemsenir, ondan dersler çıkarılır. Çünkü eczacılık mesleğini yapanlar bütün insanlıktan sorumludurlar.

Dayanışma sorumluluk sorununa bağlanırken sorumluluk sorunu değer sorununa bağlanır. İnsan, amaçları olan bir varlıktır. Bu amaçlara topluca ulaşacağını bilir. İşte bu noktada kendini sorumlu duyar ve sorumluluğunun gereklerini yerine getirmeye yönelir. Sorumsuzlukların kol gezdiği yerde, umut yoktur. Umut her zaman sorumluluklarla düzenlenen tasarımlardadır, umut her zaman gelecektedir, umut gelecekle ilgili bir sorundur, gelecek de ancak sorumlulukla oluşturulabilir. Geleceği bugünden tasarlayan kişiler insanlığın gerçek sorumlularıdır.

Eczacılar 15-16 Ocak eyleminde geleceğine sahip çıktı; kendi geleceğini dayanışarak belirleyebileceğini gördü.

YAŞAMAK ve YAŞATMAK için mücadele veren meslektaşlarımı kutluyorum.

Unutmamalıyız ki yarının insanı gerçek anlamda toplumsallaşmış, gerçekten dayanışan insan olacak.

